

Ændringsforslaget Nr. 51 er stillet af hele Udvalget og gaar kun ud paa, at en Bogbinder uden for Kjøbenhavn over alt skal have Ret til Forhandling af Bøger, Landkort, Papir og Skrivematerialier. — Ændringsforslag Nr. 52 er stillet af et Mindretal og gaar nærmest ud paa i Landkredse at udviske omtrent al Forskel mellem de forskellige Bygningshaandværk. Jeg tror ikke, at selve Landhaandværkerne ville være tilfredse med den Adgang, som derved aabnes, og jeg kan ikke skønne, at der er nogen Trang dertil, al den Stund den enkelte Mand, naar han kun betjener sig af sin Hustru og sine Børn til Medhjælp, jo kan udøve al Slags haandværksmæssigt Arbejde. — Jeg kan derfor ikke anbefale dette Forslag. — Ændringsforslaget Nr. 53 hænger sammen med Mindretallets Stilling lige over for Spørgsmaalet om Haandværkere og Fabrikanter, og jeg skal ikke opholde mig videre derved. Om Nr. 54 og 55 gælder det samme, at Mindretallet ikke ønsker at gennemføre den foreslaaede Foranstaltning til Ligestilling af Haandværk og Fabrikdrift, men mener, at Fabrikanterne stadig bør bevare de Privilegier, som de i alt Fald i visse Retninger have været begavede med. — Under Nr. 56 har Flertallet foreslaaet, at Dispensationen fra § 30 vedrørende Læbæltet, ikke skulde kunne bevilges af Indenrigsministeriet, uden at det i Forvejen har hørt Byraadet i den nærmeste Købstad. Det synes at være ret naturligt, at Administrationen ikke, uden at der er givet vedkommende kommunale Myndigheder Lejlighed til at udtale sig om Spørgsmaalet, kan borttage et Privilegium, som nu en Gang er givet Købstæderne, og som disse sætte Pris paa. Nr. 57 af Mindretallet hænger sammen med dets almindelige Betragtning angaaende Haandværkets og Fabriksdriftens Stilling til hinanden. — Nr. 58 er stillet af hele Udvalget og gaar ud paa at optage en lignende Bestemmelse som den, der nu findes i Loven af 1857 § 28 om, at den Haandværker eller Fabrikant, som nedsetter sig inden for $\frac{1}{4}$ Mil fra en Bys Akseltorv kan af vedkommende Købstæders Kommunalbestyrelse paalægges en Afgift til Købstadkommunens Kasse efter nærmere Regler, som Indenrigsministeren maatte bifalde.

§ 31 og følgende Paragraffer omhandle Handel. Et Spørgsmaal, der her har været Genstand for Kommissionens særlige Opmærksomhed, er, hvorledes man skulde bestemme, navnlig her i Kjøbenhavn, Grænseskillet mellem Grossister og

Detailister. Vi ere i Udvalget alle enige om, at der uden for Kjøbenhavn ikke er Trang til mere end et Slags Købmandsborgerskab, som bliver det almindelige Købmandsborgerskab, og at den nuværende Adgang, man ogsaa uden for Kjøbenhavn for Tiden har til at løse Borgerskab som Detaillist, er ganske uforuden. Men det maa jo erkendes, at i Kjøbenhavn kunne Forholdene navnlig paa Grund af den Udvikling, der har fundet Sted, nødvendig-gøre endnu at holde den egentlige Storhandel og Detailhandel ude fra hinanden. Det Spørgsmaal er altsaa kommet frem, hvorledes Grænsen skulde sættes mellem Groshandel og Detailhandel. Regeringens Forslag fastsætter, overensstemmende med det, der var indstillet, i alt Fald af et Flertal i Næringslovkommissionen, denne Grænse, væsentlig under Hensyn til Størrelsen af det Beløb, som vedkommende sælger for under et af en enkelt Varesort. Altsaa det siger: en Detaillist maa ikke sælge Varer ud over et Beløb af 200 Kr., eller efter en Liste, der findes i Loven af 1857, Varer ud over en vis Kvantitet, medens de større Kvantiteter skulde være forbeholdte Groshandlere. Udvalget har ikke kunnet erkende Rigtigheden heraf. Efter mange Overvejelser ere vi sluttelig med Hensyn til Afgørelsen af dette Spørgsmaal komne til at havne i en Udtalelse fra Kjøbenhavns Grosserer-societet, som accentuerer, hvad Forskellen mellem den egentlige Groshandler og Detaillisten er, hvilket vi have søgt at give Udtryk i vort Forslag under Nr. 61, der gaar ud paa, at „Grossererne kun maa sælge Varer til handelsberettigede, Forbrugs- og Andelsforeninger, Kommuner og offentlige Institutioner, til Haandværkere eller Fabrikanter, for saa vidt Varen almindelig forbruges i den paagældendes Næringsvirksomhed.“ Det er det almindelige Kriterium for Groshandel, og der er der saa ikke Spørgsmaal, om han sælger i større eller mindre Partier; naar kun Kunderne, som han i Reglen vel kender, høre til de Kategorier, her ere omtalte, saa kan han sælge ogsaa i mindre Partier, thi hvis man ikke hos Grossisten kan faa de Ting, vil den, der skal bruge dem i sin Fabrikation, søge dem hos Udlandets Grossister, hvor han med Lethed kan faa dem. Fra denne almindelige Regel maa dog gøres en Undtagelse med Vin og Brændevin. I Henhold til de Bestemmelser, der ere optagne i Lovforslaget med Hensyn til Handel med disse Varer, bliver det nødvendigt at afgrænse det Beløb, Grossisten maa sælge